

РЕШЕНИЕ

№ 190

гр. София , 31.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 6-ТИ ТЪРГОВСКИ в публично заседание
на седемнадесети март, през две хиляди двадесет и първа година в следния
състав:

Председател:	Иван Иванов
Членове:	Зорница Хайдукова Валентин Бойкинов

като разгледа докладваното от Валентин Бойкинов Въззивно търговско дело
№ 20211001000175 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С Решение № 260385 от 18.11.2020 г., постановено по търг. дело № 1068/2019 г., Софийски градски съд, Търговско отделение, 13с-в е признато за установено на осн. чл.694 от ТЗ по предявен от „Брин“ООД/н/ срещу Националната агенция за приходите, че не съществуват приети вземания с определение № 2132/23.05.2019г. по т.д.№ 2949/2017г. на СГС, ТО, 21с-в по декларации обр. 6 № 090021609578930/04.11.2016 г. за сумата 50691,48 лв. и лихва в размер на 10984,03 лв.; декларация обр. 6 № 090021610445399/05.12.2016 г. за сумата 57802,08 лв. и лихва в размер на 12010,94 лв.; декларация обр. 6 № 090021700337024/17.01.2017 г. за сумата 48032,38 лв. и лихва в размер на 9593,90 лв.; декларация обр. 6 № 220021701842125/24.02.2017 г. за сумата 25544,88 лв. и лихва в размер на 4868,11 лв. като е отхвърлил иска в останалата предявена част като неоснователен.

Срещу така постановеното решение е подадена въззивна жалба от „Брин“ООД/н/, с която се обжалва първоинстанционното решение с искане да бъде отменено и вместо него постановено друго, с което предявените искове с правно основание чл.694 от ТЗ да бъдат уважени изцяло като основателни.

Поддържа се, че са налице допуснати от първоинстанционния съд нарушения на съдопроизводствените правила при изготвяне на доклада изразяващи се в пропуск на съда да отрази действително направени фактически твърдения на страните и съответно правилно да разпредели доказателствената тежест по отношение на всички спорни по делото факти.

Твърди се също така, че в мотивите на решението не са били взети предвид и не са били обсъдени всички обстоятелства, факти, твърдения и оспорвания, така както са очертани в предмета на делото, а освен това наведените такива са били отхвърлени с аргумент на настъпила преклузия.

Наред с горното се поддържа и неправилност на решението поради това, че първоинстанционният съд необосновано и в нарушение на материалния закон е приел, че лицето подало спорните декларации с които се признава съществуването на публични задължения за осигурителни вноски е било надлежно упълномощено от управителя на дружеството да ги подаде пред НАП.

В срока по чл.263, ал.1 ГПК не е постъпил отговор на подадената въззивна жалба от на срещната страна Национална агенция за приходите.

В съдебно заседание представителят на НАП е заявил становище за неоснователността на въззивната жалба и е поискал да бъде постановено решение с което обжалваното решение на СГС да бъде потвърдено като правилно.

В съдебното заседание синдикът на „Брин“ООД/н/, Н.К. е заявил становище за основателността на въззивната жалба.

Софийски апелативен съд, намира, че въззивната жалба като подадена в законоустановения срок и срещу подлежащ на инстанционен контрол съдебен акт, е процесуално допустима. След като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, съобразно изискванията на чл.235 от ГПК във вр. с чл.269 от ГПК, приема за установено следното от фактическа и правна страна :

Производството пред първоинстанционния съд е образувано по искова молба на длъжника „Брин“ООД/н/, с която ищцовото дружество е предявило иск с правно основание чл.694, ал.1 ТЗ, за установяване несъществуването на следните приети от синдика в производството по несъстоятелност вземания на Националната агенция за приходите, произтичащи от дължими осигурителни вноски, както следва :

По Декларация по чл. 55 от ЗДДФЛ № 0900И0040239/19.01.2017 г. - 5779,16 лв. – главница и 1144,69 лв. лихва; по Декларация обр. 6 № 090021609578930/04.11.2016 г. главница 50691,48 лева и лихва 10984,03 лева; по Декларация обр. 6 № 090021610445399/05.12.2016 г. главница 57802,06 лева и лихва 12010,94 лева; по Декларация обр. 6 № 090021700337024/17.01.2017 г. главница 48032,38 лева и лихва 9593,90 лева; по Декларация обр. 6 № 220021701842125/24.02.2017 г. главница 25544,88 лева и лихва 4868,11 лева; по Декларация обр. 6 № 090021611051719/22.12.2016 г. главница 135311,66 лева и лихва 29319,87 лева; по Декларация обр. 6 № 090021611051842/22.12.2016 г. главница 121496,26 лева и лихва 25246,50 лева и по Декларации обр. 6 № 090021700883351/25.01.2017 г. главница 34817,47 лева и лихва 6954,38 лева.

Ищецът е изложил твърдения, че декларациите не са били подавани от управителя, представляващ дружеството или упълномощено от него лице. Оспорил е и периода за които са подавани декларациите да са били начислявани възнаграждения на работници и служители с аргумент, че дружеството не е осъществявало дейност и съответно лицата не са осъществявали трудовите си задължения - да престоират труд на съответните длъжности на определените работни места. Като акцесорно вземане спрямо несъществуваща главница ищецът оспорва да дължи и лихва. Искането към съда е било да се постанови решение, с което да се признае за установено, че индивидуализираните вземания не съществуват.

В срока за отговор на исковата молба ответникът Национална агенция за приходите е оспорил иска, като е изложил твърдения, че декларациите са подадени по електронен път от лица, които са били изрично упълномощени от управителя, което според него е достатъчно за установяване на данъчните задължения. Поддържа и теза, че установеното по основание и размер публично задължение обуславя и акцесорното вземане за лихва.

Синдикът на „Брин“ ООД (в несъстоятелност) – В. А., в производството пред първостепенния съд не е изразил становище по фактите, предмет на изследване в производството.

В допълнителната искова молба ищецът е пояснил исковата молба като е заявил, че оспорва декларациите да изхождат от П. Г., М. Ш. и М. Д. съответно да са били упълномощени да подават такива декларации.

От фактическа страна съдът намира за установено следното :

Между страните не се спори, а и се установява, че пред съда по несъстоятелността на „Брин“ ООД ответникът Национална агенция за приходите е предявил оспорените вземания, произтичащи от Декларация по чл. 55 от ЗДДФЛ № 0900И0040239/19.01.2017 г. - 5779,16 лв. – главница и 1144,69 лв. лихва; по Декларация обр. 6 № 090021609578930/04.11.2016 г. главница 50691,48 лева и лихва 10984,03 лева; по Декларация обр. 6 № 090021610445399/05.12.2016 г. главница 57802,06 лева и лихва 12010,94 лева; по Декларация обр. 6 № 090021700337024/17.01.2017 г. главница 48032,38 лева и лихва 9593,90 лева; по Декларация обр. 6 № 220021701842125/24.02.2017 г. главница 25544,88 лева и лихва 4868,11 лева; по Декларация обр. 6 № 090021611051719/22.12.2016 г. главница 135311,66 лева и лихва 29319,87 лева; по Декларация обр. 6 № 090021611051842/22.12.2016 г. главница 121496,26 лева и лихва 25246,50 лева и по Декларации обр. 6 № 090021700883351/25.01.2017 г. главница 34817,47 лева и лихва 6954,38 лева.

Между страните не е спорно, че от името на „Брин“ООД/ с предишно наименование „ЕР ВИА“ ООД/ по електронен път са били подавани декларации, отнасящи се до публични задължения на дружеството. Спорен по делото е въпросът дали авторът на изявлението е притежавал надлежна представителна власт, за да ангажира дружеството.

От представения по делото и неоспорен протокол вх. номер: 09000163076911 (л. 155 от делото) е удостоверено подаден с квалифициран електронен подпис от М. Д. на 22.12.2016 г. документ с указано съдържание – декларация обр. 6 за месец 10.2016 г. По делото не се спори, че декларацията съответства на идентифицираната от НАП декларация обр. 6 № 220021701842125/24.02.2017 г. като налице е припокриване размера, съответно основанието и размера на декларираното задължение с декларация вх. № 090021611051719 (л. 68 от делото), касаещо дължими вноски ДОО в размер на 71716,08 лв., дължими вноски за ДЗПО – Универсален пенсионен фонд в размер на 14351,34 лв., дължими вноски за ДЗПО – Професионален пенсионен фонд – 20470,65 лв. и дължими вноски за здравно осигуряване 28770,61 лв.

От представения по делото и неоспорен протокол вх. номер: 09000163076908 (л. 156 от делото) е удостоверено подаден с квалифициран електронен подпис от М. Д. на 22.12.2016 г. документ с указано съдържание, включващо и декларация обр. 6 за месец 11.2016 г. По делото не се спори, че декларацията съответства на идентифицираната от НАП декларация обр. 6 № 090021611051842/22.12.2016 г. като налице е припокриване размера, съответно основанието и размера на декларираното задължение с декларация вх. № 09000163076908 (л. 69), касаещо дължими вноски ДОО в размер на 64615,07 лв., дължими вноски за ДЗПО – Универсален пенсионен фонд в размер на 12881,11 лв., дължими вноски за ДЗПО – Професионален пенсионен фонд – 17983,45 лв. и дължими вноски за здравно осигуряване 25049,18 лв.

От представения по делото и неоспорен протокол вх. номер: 09000173006095 (л. 157 от делото) е удостоверено подаден с квалифициран електронен подпис от М. Д. на 25.01.2017 г. документ с указано съдържание, включващо и декларация обр. 6 за месец 12.2016 г. По делото не се спори, че декларацията съответства на идентифицираната от НАП декларация обр. 6 № 090021700883351/25.01.2017 г. като налице е припокриване размера, съответно основанието и размера на декларираното задължение с декларация вх. № 09000173006095 (л. 70), касаещо дължими вноски ДОО в размер на 20364,04 лв., дължими вноски за ДЗПО – Универсален пенсионен фонд в размер на 3514,38 лв., дължими вноски за ДЗПО – Професионален пенсионен фонд – 1414,56 лв. и дължими вноски за здравно осигуряване 9524,49 лв.

От представения по делото и приет като доказателство формуляр Уведомление за упълномощаване, оттегляне на упълномощаване, промяна на електронен адрес се установява писмено изявление на Д. Б. като представляващ „Брин“ООД/с предишно наименование „ЕР Виа“ ООД/, че на 25.10.2012 г. упълномощава B.S.C.Ltd като титуляр на КЕП 130203096 чрез М. Д., че след надлежно упълномощаване ще ползва електронните услуги, предоставяни от НАП чрез КЕП, достъпни през интерфейса на информационната система на НАП и/или ще подава по електронен път и ще подписва с квалифициран електронен подпис (КЕП) следните документи във връзка с изпълнението на законови задължения или реализиране на законови интереси в производствата, развивани пред органи на НАП –

декларации, документи или данни, свързани със задължителното осигуряване при пълен достъп. Посочено е, че упълномощеното лице ще подписва документите и/или ще достъпва електронните услуги, предоставяни от НАП, със следния КЕП: 9A100D (сериен номер на удостоверението за КЕП) с титуляр B.S.C.Ltd, а за физическо лице за автор в удостоверението за КЕП е посочен М. Д..

При така установената фактическа обстановка и с оглед правомощията си по чл. 269 ГПК, настоящият съд достигна до следните правни изводи:

Предявеният иск с правно основание Чл.694 от Търговския закон е установителен по своя характер- предмет на същия е установяване съществуването или несъществуването на определено вземане към длъжника в производство по несъстоятелност , респ. наличието или не на обезпечение или привилегия на това вземане, т.е. на установяване подлежи съществуването на конкретно материално правоотношение между определени лица- кредитор и длъжника в производството по несъстоятелност. Тази материално-правна легитимация предопределя и страните в производството по специалния установителен иск по Чл.694 от ТЗ. Ищецът може да бъде единствено кредитор, който е направил възражение срещу неприемане на предявеното от него вземане/ при положителен установителен иск/; кредитор, който е направил възражение срещу вземане, предявено от друг кредитор, както и от страна на самия длъжник, с твърдения, че не дължи предявеното вземане/ в този случай сме изправени пред предявяването на отрицателен установителен иск/ . В настоящия случай искът е предявен от длъжник срещу прието от синдика предявено вземане, за който безспорно е налице правен интерес от предявяването на настоящия отрицателен установителен иск, с който да се приеме за установено по отношение на участващите в производството по несъстоятелност лица- синдикът , длъжникът, както и всички кредитори, че кредиторът Национална агенция за приходите не притежава вземане в размера на предявената от него сума.

На следващо място, съгласно разпоредбата на Чл.694, ал.4 от Търговския закон, регламентираща последиците от приключване на производството по Чл.694 от ТЗ , влязлото в сила решение по Чл.694, ал.1 от ТЗ ще има установително действие в отношенията на длъжника, синдика и всички кредитори по несъстоятелността. По този начин законът разширява субективните предели на силата на пресъдено нещо , очертани в Чл.298 от ГПК като ги разпростира и спрямо лица, които не са били страни в процеса по Чл.694 от Търговския закон.

Настоящият съдебен състав намира, че предявеният иск е допустим- като предявен в 14 дневния срок от момента на обявяване в търговския регистър на определението на съда за одобряване на списъка по чл.692, ал.4 от ТЗ. В настоящия случай, определението по чл.692, ал.4 от ТЗ е обявено в ТР по партидата на длъжника на 27.05.2019г., а исковата молба е постъпила по пощата на 10.06.2019г., поради което и съгл. чл. 62, ал.2 ГПК срокът за предявяване на иска по чл.694, ал.1 ТЗ/която норма е процесуална/ следва да се счита за

спазен.

Предвид изложеното, следва да се приеме, че искът е предявен в преклузивния срок по чл.694, ал.1 ТЗ, считано от обявяването в търговския регистър по партидата на длъжника на определението на съда по несъстоятелността и от лице, разполагащо с надлежна активна процесуална легитимация, което е възразило против приемането на предявеното от него вземане.

Разгледан по същество искът е неоснователен поради следните съображения:

Процесното първоинстанционно решение е валидно и допустимо. Същото е и правилно, като въззивният съд споделя изцяло мотивите на обжалваното решение, поради което и на осн. чл.272 ГПК препраща към мотивите на СГС. Наведените във въззивната жалба доводи повтарят изцяло същите аргументи, които вече са били изтъкнати в отговора на исковата молба и в устните състезания, на които в обжалваното решение е даден подробен отговор. Независимо от това следва да се добави и следното :

Неоснователни са на първо място доводите на въззивника за неправилност на първоинстанционното решение с което съдът е приел, че надлежно упълномощаване от управителя на дружеството на лицето М. Д. да подаде по електронен път процесните документи, представляващи Декларации, обр. 6, с които от името на дружеството са признати съществуването на осигурителни задължения за работници и служители на дружеството в признатия от длъжника размер.

От една страна между страните не се спори, а и се установява, че лицата М. Ш. и П. Г., в качеството на служители на „Брин“ ООД и назначени по трудови договори, са били изрично упълномощени от управителя на дружеството Д. Б. да го представляват пред НАП, вкл. и като съставят, подписват и предават декларации и да получават всякакви документи, свързани с дейността на дружеството.

Същевременно видно от обсъдения по-горе документ- Уведомление за упълномощаване, оттегляне на упълномощаване, промяна на електронен адрес е че управителят на ответното дружество Д. Б. е упълномощил изрично B.S.C.Ltd като титуляр на квалифициран електронен подпис с 130203096, действащо чрез представляващия го М. Д. след надлежно упълномощаване да ползва електронните услуги, предоставяни от НАП чрез КЕП, като ще подава по електронен път и ще подписва с квалифициран електронен подпис (КЕП) следните документи във връзка с изпълнението на законови задължения или реализиране на законови интереси в производствата, развивани пред органи на НАП – декларации, документи или данни, свързани със задължителното осигуряване при пълен достъп. Както правилно се е позовал и първоинстанционният съд, съгласно действащия към датата на подписването на процесните документи чл.15 от Закона за електронния документ и електронния подпис лицето посочено като титуляр или автор на електронното изявление, не може да оспорва авторството спрямо адресата, след като подписаното с електронен

подпис изявление е било отправено чрез информационна система, предназначена да работи в автоматичен режим/какъвто случай няма спор, че е именно настоящият, или изявлението е извършено от лице, на което е предоставен достъп до начина на идентифициране/какъвто случай също няма спор да е настоящият/. Налице е предвидена от закона необорима презумпция за авторството на документа по см. на чл. 180 ГПК, произтичаща от специфичния начин за идентификация на автора и съответно титуляра на изявлението.

В настоящия случай между впрочем ищецът не оспорва авторството на електронния подпис- че той действително изхожда от лицето М. Д., а че това лице действително е било упълномощено да го представлява в производството пред НАП посредством подаване на изявления чрез електронен подпис. Както се е правилно мотивирала и първата инстанция законът не предписва наличието на особена форма на упълномощаване в производството по предоставяне на електронни услуги, следователно няма пречка упълномощаването и да е устно като това има отношение единствено за вътрешните отношения между упълномощител и упълномощеното лице. След като вече веднъж го е упълномощил да го представлява в производството по предоставяне на електронни услуги не е необходимо пълномощникът за всеки конкретен случай при подаването на декларации чрез електронен подпис да представя пред НАП и пълномощно за случая, изходящо от управителя на дружеството, като противният подход изобщо би противоречал на целите на упълномощаването. След като не е налице оттегляне на пълномощията, което да е достигнало до органите на НАП, следва да се счита, че подателят на електронния документ е действал в рамките на предоставените му преди това пълномощия от страна на упълномощителя.

Обемът на учредената представителна власт изрично е ограничен до подаването на декларации, документи или данни, свързани със задължителното осигуряване и тъй като описаните задължения с това основание в декларациите за м. октомври, ноември и декември 2016г. са включени в обхвата на учредената представителна власт, следва да се приеме, че публичните вземания с посочените по-горе изпълнителни основания са декларирани по основание и по размер от упълномощени от управителя на дружеството лица, същите на основание чл. 105 от ДОПК са дължими и подлежат на плащане в срока, определен от съответния данъчен или осигурителен закон.

Правилни са и изводите на първата инстанция, че съгласно чл.7, ал.3 ЗСО в редакцията ѝ към датата на деклариране на обстоятелствата, основание за начисляването е не ефективното полагане на труд по трудовото правоотношение, т.е да е налице престиране на работната сила от страна на работника или служителя по трудовото правоотношение, а основание за това е съществуването на такова правоотношение, което да поражда и задължението за работодателя да начисли и внесе съответната осигурителна вноска. Съгласно специалния закон- Кодекса на труда, трудовият договор представлява особен вид възмезден договор, което се обуславя от съдържанието на основните насрещни престации по него - от страна на работника или служителя за предоставяне на работодателя на работната

си сила, от страна на работодателя за заплащане на уговореното трудово възнаграждение, представляващо цената на работната сила. Работникът/служителят е длъжен да изпълнява работата, за която се е уговорил, и то точно и добросъвестно /чл. 124 и чл. 125 КТ/, като работодателят му дължи уговореното трудово възнаграждение /чл. 128 КТ/ за извършената работа. При непрестиране на работната сила право на трудово възнаграждение съществува само в случаите, когато това не се дължи на виновно поведение на работника/служителя, а именно: при неизпълнение на трудовите норми /чл. 266, ал. 1 КТ/, при престой и производствена необходимост /чл. 267 КТ/ и при производство на некачествена продукция /чл. 268, ал. 3 КТ/. В настоящия случай нито се твърди, нито се доказва да са налице такива обстоятелства, като според ищеца основание да не начислява дължимите осигурителни вноски е това, че през този период дейността на дружеството е била прекратена, което не е налагало работниците да изпълняват задълженията си да престираат труд на съответните длъжности, изразяващи се в посещение на работните места, които фактически твърдения съставляват и основанието на иска. Обстоятелството обаче, че дружеството през процесния период е било преустановило извършването на каквито и да било търговска дейност до момента на прекратяването на трудовото правоотношение с наетите работници и служители на съответното основание по Кодекса на труда не освобождава работодателя от задължението да заплаща дължимото трудово възнаграждение, респ. да го освободи от плащането и на обусловените от това правоотношение публични задължения за осигурителни вноски.

Следва да се посочи, че нито в обстоятелствената част на исковата молба ищецът да е твърдял, нито в допълнителната искова молба да е разяснил и допълнил същата, че не съществуват трудовите правоотношения с работниците и служителите за които са декларирани осигурителни вноски в декларираните размери- било защото такива правоотношения изобщо не са възниквали или пък че те са съществували, но са били прекратени на съответното основание по КТ до момента на тяхното деклариране. Такива твърдения са изложени за пръв път в настоящата въззивна жалба, но не са били поддържани в производството пред първоинстанционния съд и съответно не представляват основание на предявения отрицателен установителен иск тъй като ищецът изобщо не е оспорвал съществуването на спорното вземане на това основание. Такива фактически твърдения са въведени за пръв път едва с въззивната жалба, което обаче се явява преклудирано с оглед разпоредбата на чл.214, ал.1 ГПК тъй като представлява форма на изменение на иска чрез предявяване на ново основание, което е недопустимо на настоящия етап на производството. Ето защо и не са налице сочените във въззивната жалба нарушения на съдопроизводствените правила от първата инстанция във връзка с изготвяне на доклада и дадените указания за разпределяне на доказателствената тежест тъй като по тези въпроси съдът се е произнесъл съобразно действителните фактически твърдения и оспорвания на страните, редовно заявени от тях в производството по администриране на исковата молба по чл.367 и следв. от ГПК.

Предвид изложеното, налага се обоснованият извод за неоснователността на

предявения отрицателен установителен иск, поради което и поради съвпадение в крайните изводи на двете инстанции, обжалваното Решение следва да бъде потвърдено, а въззивната жалба на „Брин“ООД– оставена без уважение като неоснователна.

Воден от горното, Софийски апелативен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260385 от 18.11.2020 г., постановено по търг. дело № 1068/2019 г. на Софийски градски съд, Търговско отделение, 13 с-в.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____